

[Axel Ivan Pedersen.]

huslejestoppet. Vi anser det som et udtryk for, at ministeren har den opfattelse, at man ikke skal opretholde bestemmelsen længere end nødvendigt, og at han mener, at kommunalbestyrelserne er bedst egnede til at skønne herover.

De samme synspunkter vil vi også gøre gældende, for så vidt angår ændringen, der går ud på, at man fremtidig i kommuner med helt op til 30.000 indbyggere kan vedtage at ophæve huslejestoppet, men også i disse tilfælde kun for så vidt der opnås $\frac{2}{3}$ majoritet i kommunalbestyrelsen.

Jeg finder anledning til i forbindelse med disse bestemmelser at understrege, at opsigelsesforbuddet også i disse kategorier af kommuner stadig væk eksisterer, medmindre man i kommuner under 9.000 indbyggere vedtager, at det ikke længere skal gælde. Efter det, der er passeret i Hurup kommune i Thy, vil man sikkert i den øvrige del af landet betænke sig to gange.

I øvrigt giver netop denne sag mig anledning til en bemærkning. I Hurup havde man indført, hvad jeg vil kalde den fulde friheds velsignelser. Resultatet blev i et boligkompleks et krav fra ejernes side om en lejeforhøjelse fra 95 kr. til 210 kr. pr. måned. Denne sag vil naturligvis blive prøvet ved domstolene efter lejelovens §§ 27-30, men da afgørelsen efter disse paragraffer i høj grad hviler på et skøn bundet af en retlig standard, kan man på grund af den udvikling i konjunkturerne, som er sket, siden lejeloven af 1937 så dagens lys, ikke undlade at spørge, om tiden ikke også var inde til at se lidt på disse paragraffer. Der har også været andre forhold i den senere tid, som kan motivere det samme.

I det hele taget vil jeg gerne benytte denne lejlighed til at udtale ønsket om, at man ved en gennemgribende revision af lejeloven næste folketingsår kunne forme paragrafferne på en sådan måde, at der ikke skal advokat til hjælp, for at almindelige mennesker kan finde ud af bestemmelserne.

Med disse bemærkninger tilsiger jeg socialdemokratiets velvillige behandling af lovforslaget, som jeg agter at stille forslag om bliver henvist til behandling i et udvalg.

Finn Poulsen: Det vil vel næppe blive betegnet som nogen overdrivelse, hvis jeg indleder med at sige, at det lovforslag, vi her behandler, nok kan betegnes som et lille forslag angående et stort problem. Også den lange tid, der er gået, inden det kom frem, skaber hos os en underlig fornemmelse af, at det i virkeligheden ikke er regeringens hensigt at søge en tilbunds-gående løsning af alle disse problemer, som vi nu har kæmpet med i årevis, og som vi har diskuteret i årevis. Det er svært at finde ud af årsagen, men det må vel være — sådan må det stå for os — regeringen, der ikke kan blive enig, ikke tør; jeg ved det ikke. Men der er jo en grund til, at man ikke virkelig går i gang med disse indlysende problemer. Deres løsning er jo helt afgørende for en række mennesker — det har vi drøftet så tit. Der er nogle, som lider under det, og nogle, som er ligeglade. Det er sådan, at de allerfleste er uden synderlig interesse i spørgsmålet direkte, men de er naturligvis interesseret i det ud fra den samfundsøkonomiske betragtning, at man selvfølgelig bør komme dem, der i øjeblikket er i klemme, til hjælp og bør gøre det omgående. Der er de unge, der ikke har deres beligbehov dækket, og der er hele saneringsproblemet.

Det lovforslag, der nu foreligger, rører ikke ved noget af alt dette. Det, det rører ved, kan vi sådan set ikke have så meget imod. Det berører 3 hovedspørgsmål: ændringerne med hensyn til huslejestoppet, ændrede kontrolbestemmelser vedrørende ombygninger og ændrede regler om beskyttelse for lejere i klubværelser. De regler, som den højtærede minister nu foreslår, bygger ikke på principper, som vi principielt har noget imod.

Om huslejestoppet siger den højtærede minister i bemærkningerne til lovforslaget, at ændringerne tager sigte på at fortsætte den ved tidligere lovændringer indledte gradvise lempelse af begrænsningerne i adgangen til lejeforhøjelser m.v., det såkaldte huslejestop, med henblik på efterhånden at nå frem til en frigørelse af huslejeforholdene. Ja, jeg må erkende, at vi er principielt enige om, at det er den vej, vi skal gå; vi mener blot, at regeringen ikke går den tilstrækkeligt rationelt, til-